

DIA i HORA SESSIÓ

**Divendres 17 de febrer a les
19.30h**

**Dinamitzat per Josep Maria
Pallàs, de la Societat Narcís
OLLER**

**Biblioteca
Pública
de la
Selva del
Camp**

C. Tarragona, 10

43470 la Selva del Camp

✉ biblioteca@laselvadelcamp.cat

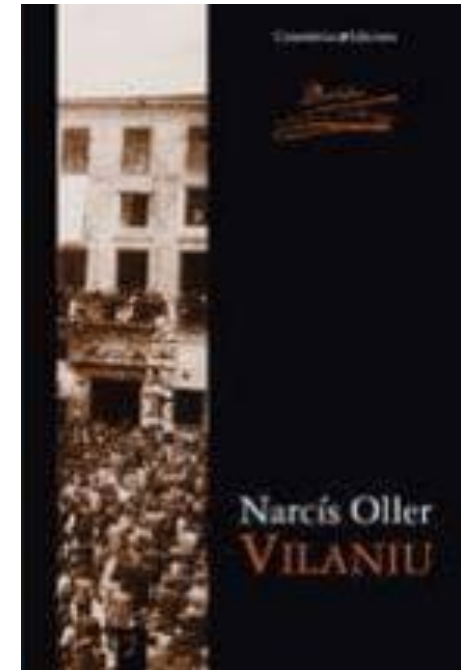
☎ 977 844 630

biblioteca-laselvadelcamp.webnode.cat

Vilaniu

Narcís Oller

La lectura de "Vilaniu" ens pot oferir diversos nivells de gaudi. Tant si hi busquem el fris dels costums d'una època, com si ens serveix per pensar com han canviat les coses en un mateix espai que encara podem reconèixer. Tant si hi busquem la vibració interna de les passions que somouen els personatges, com si ens fascina la descripció d'una natura que, malgrat tot, sobreviu als afanys destructors de les persones. O si hi busquem les millors pàgines escrites sobre els castells, o una prosa sòlida, capaç d'evocar sensacions i impressions. L'obra desplega un univers que restarà obert perquè Oller traci magistralment les pinzellades que evocuen la forja del nostre món modern. El text va ser una baula que unia la manera desimbolta de fer novel·la dels nostres clàssics del segle XV amb la literatura europea contemporània. Una fita. Però també el senyal d'un camí a seguir.

Qui és Narcís Oller

Narcís Oller i de Moragas (Valls, 10 d'agost de 1846 – Barcelona, 26 de juliol de 1930) va ser un advocat i escriptor català que va cultivar el realisme i el naturalisme, però va acabar adaptant-se al modernisme de l'època, tot i així va acabar sent un dels escriptors més reconeguts del segle XIX.

Orfe de pare des dels dos anys, aleshores anà a viure juntament amb la seva mare a la casa pairal de la seva família materna, els Moragas, una de les més importants de Valls, on s'educà en un ambient benestant «il·lustrat» i molt liberal. Seguí les ensenyances del seu oncle, l'advocat Josep de Moragas. Més tard, estudià dret a Barcelona on acaba la carrera el 1871. Treballà de primer com a funcionari de la Diputació de

Barcelona i, més tard, s'instal·là com a procurador dels Tribunals. Es dedicà a aquesta darrera professió gairebé fins a la seva mort.

Oller començà a escriure a la seva juvenesa; la producció d'aquests anys, escrita en castellà, és gairebé tota perduda o inèdita. Vers 1877 es decidí a canviar de llengua: «Vaig veure finalment clar» —diu ell mateix a les seves *Memòries literàries* rememorant aquesta època que «entre l'escriptor i la seva llengua nadiua hi ha un nexa tan estret que no té substitució possible».

En aquest determini van influir diversos factors, entre els quals sembla que s'han de destacar l'impacte que li va fer els Jocs Florals d'aquest any (s'hi premià *L'Atlàntida* de mossèn Jacint Verdaguer i Àngel Guimerà fou nomenat mestre en Gai Saber) i la seva entrada en contacte amb les tertúlies literàries, en especial amb el grup de la revista *La Renaixença*.

Oller emprà el català no només per raons sentimentals o polítiques, sinó també per raons estrictament literàries. A final dels anys setanta començava a llegir Émile Zola i altres autors francesos coetanis, tot descobrint la literatura realista, que en castellà conreaven ja autors com Juan Valera y Alcalá Galiano i Benito Pérez Galdós. Foren, però, dos íntims

amics, els crítics Josep Yxart (que, a més, era cosí seu) i Joan Sardà i Lloret, els que li van fer veure les possibilitats de la narració realista i naturalista i l'impulsaren a escriure seguint el model d'aquests corrents literaris, que eren en aquells moments els que predominaven arreu d'Europa. Una vegada passat a les files del realisme, Oller no va veure altra manera de reflectir fidelment el seu entorn que mitjançant la llengua pròpia del món que pintava. Aquesta actitud, tant a nivell teòric com en la pràctica literària, fou una constant de la seva trajectòria artística i personal.

Obres

- *El pintor Rubio*, 1876
- *Un viatge de plaer*, 1868
- *Croquis del natural*, 1879
- *La papallona*, 1882
- *Notes de color*, 1883
- *L'Escanyapobres*, 1884
- *La bufetada*, 1884
- [Vilaniu](#), 1885
- *De tots colors*, 1888
- [La febre d'or](#), 1890–1892
- *Figura i paisatge*, 1897
- [La bogeria](#), 1898
- [Pilar Prim](#), 1906
- *Rurals i urbanes*, 1916
- *Al llapis i a la ploma*, 1918